

ACC. N:R M. 16853:1-5.

Landskap: Småland Upptecknare: Gunnar Johansson, Rottne
Härad: Norrvidinge Berättare: " " "
Socken: Lörsby Berättarens yrke: lantbrukare
Uppteckningsår: 1967 Född år 1904 i Lörsby

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Kalas. s. 1-5.

LMF 134

Skriv endast på denna sida.

L.U.F. 134 Kalas

Det var kalas vid läsemöten, äldermansgille, dop, bröllop, begravningar, konfirmer, födelsedagar, auktioner, och ofta en släkthäls på sammaren.

Äldermansgillet var nog det största av dem och då bjöds på de flesta maträtterna.

Vid alla dessa kalas var hela byalaget inbjudna och var det en stor by kunde det bli många.

Vid kalasen inbjöds byns alla gårdsbönder, torparna bjöds ofta dagen efter.

Till äldermansgillet skedde bjudningarna genom kallelsen med "byaklubben". Till de övriga kalasen gick någon av familjen, helst någon minderårig, omkring till de olika gårdarna och inbjöd till kalaset. Släktingarna bjöds med skriftliga brev.

31/7-67

telefon var det ej många som hade.

Man lejde alltid kokerska, serverings-
hjälp och diskerska. Kokerskan var alltid
från byn eller grannbyn. Kokerskan kom
alltid dagen innan till gården, dessför-
innan hade hon uppgjort en lista över
vad som skulle anskaffas och det gick
alltid efter hennes befäl. Till kalaset
slaktades alltid en halv eller gris.

Till kalasen lånade man bryd,
stolar, porstin, kuivar, gafflar och skedar
av grannarna. Man dukade alltid
inomhus. På 1800-talet och in på 1900-talet
användes långbord och långbänkar
dessa kallades "kalaseborden" och det
fanns alltid en sådan uppsättning i
 varje by. Jag har ett kalasbord bevarat
här, långbänkarna har vi skänkt till

Snåby Hembygdsförening.

Bländekorationer var det spriscent
med, därmed hade de gus: tunn-
vealen- och väsningsgustakar. Servetter
användes ej. Ej heller placeringsskott

De brukade bjudas till kl. 2. men
sommriga kom ej förrän kl. 3 eller 3,30

Man brukade ha en särskild värd
som också bjöd på suppsallad och
hjälp till att dukat bort förslivet,
för öfrigt var det serveringshjälpen som
bjöd till bordet.

Man trötade på alla gästerna.
Kläderna förvarades i något rum på
andra våningen.

För var det alltid möjligt med för-
ring, såsom ostkaka äggost eller smör-
bakelser, antingen överlämnades de

4
dagen innan eller också hade de den
sed sig när de kom till halaset.

Förningsbankarna, som var av koppar,
skickades hem senare.

Vid placeringen var de vanliga och
kvinliga delade var för sig, och hade
sin plats efter rangordning, de för-
väntan långt fram i Storstugan.

Kvinnorna skulle alltid gå först till bor-
det, det var prästfru, värdinnans mor, och
kyrkovärdsinnan och så i rangordning.

Man använde samma tallrikar till
smörgåsbordet och till köttretten. Snappsarna
serverades av den s.k. värden vid ett
särskilt litet bord när de gått runt vid
smörgåsbordet och köttretten.

De vanliga rökte cigaretter och spelade
kort, "femkort" eller "kuack".

ACC. N:R

M. 16853⁵:5.

hskar och sång frökan inte, därmed
var det alltid någon som berättade historier
Förningsskolan tog man hem i ett hus
Kallas på hotell och pensionat kom ej
till användning förrän efter 1930 talet.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND